

ПЕДАГОГ І ПОЕТЕСА

До цього загальноакадемічного заходу всі клуби готувалися дещо по-особливому, адже другий рік поспіль включали його до плану роботи, але так і не змогли реалізувати задумане. І ось актову залу БЗШ № 16, незважаючи на складну політичну ситуацію в країні, поволі заповнилася людьми, які прийшли послухати вірші талановитої білоцерківки.



Віра Гутник нахненно читає власні поезії

Віра Дмитрівна Гутник народилася в сім'ї вчителів 2 січня 1952 року в Білій Церкві. Проте це де-юре, а де-факто вона з'явилася на світ, коли православні християни відзначали День Варвари рукодільниці - 17 грудня, напередодні Дня Святого Миколая. Але мама подарувала їй ім'я Віра, мабуть, сподіваючись на те, що поряд з її донечкою завжди будуть Любов, Надія і мудра Софія.



Замислилися академістки, уважно слухаючи поезію Віри Гутник «Ровесницям»

Закінчила зарічанську 8-річну школу №17, а потім продовжила здобувати освіту в середній школі №1. Починаючи із 7 класу, відвідувала заняття міської літературної студії «Заспів», де збирався осередок творчої молоді, який очолювали вже тоді Володимир Іванців, Тетяна Шарова, Віктор Міняйло. Вихованці студії часто брали участь у Всеукраїнських семінарах молодих літераторів. Їхні твори друкувалися в газетах, журналах, альманахах, навіть авторів наділяли гонорарами, а це було і 7 карбованців, і 10, і 20, і 30.

Якось газета «Молода гвардія» оголосила конкурс «Тільки вперед, тільки на лінію вогню». Переможцями його стали вже маститі, але на той час ще молоді письменники, а заохочувальну премію вручили учениці 8 класу Вірі Добровольській (прізвище героїні в дівочтві).

Вступаючи до Київського педагогічного інституту ім. М. Горького, Віра Дмитрівна точно знала, що буде студенткою факультету української філології. Велику роль у цьому зіграла вчителька української мови, нині вже покійна Ткаченко Надія

Оксантіївна.

Інститут закінчила з червоним дипломом і була можливість залишитися в Києві, але на той час жінка вже мала чоловіка й маленького сина, тому разом із ними поїхала на роботу до Яцьківської середньої школи Васильківського району, де через 2 роки вже обіймала посаду заступника директора з навчально-виховної роботи. А ще була обрядовим старостою в селі Яцьки, ставлячи на весільний рушник не один десяток молодих пар, які прийняли рішення створити власну сім'ю.

Віра Гутник була делегатом XVIII з'їзду комсомолу в Москві.

У 1973 році з сім'єю приїхала до Білої Церкви і працювала організатором у найбільшій новобудові – школі №12, де навчалось 5 тис. білоцерківських дітей. Зараз у місті жодної такої школи немає.

У 1985-му прийшла працювати в Будинок піонерів, який рівно 20 років тому, у 1994 році, отримав статус ЦТДЮ «Соняшник». І вже майже 30 років поспіль керує Віра Дмитрівна

Гутник усіма творчими процесами в цьому справжньому дитячому храмі мистецтв.

Скільки теплих і щирих слів подяки адресували академісти Вірі Дмитрівні за її любов до дітей, щоденні учительські клопоти, за непересячний талант – уміння вкладати в поетичні рядки те, що бентежить серце й обпікає душу.

Вихованці ЦТДЮ «Соняшник» не залишилися осторонь заходу: майстерно виступили учасники народного вокального ансамблю «Співограй», циркової студії, зразкової літературної студії «Первоцвіт» Марина Богуш та Марія Гаркуша-Омельченко, а також вихованці народного ансамблю танцю «Рось» з танцями «Подкомаринская» і «Чепурні».

Насамкінець заходу Віра Гутник зробила справжній подарунок усім присутнім – написала текст майбутнього гімну Академії пенсіонерів, музику до якого створює почесний член клубу «Чарівна мить» Анатолій Кульчицький, адже він стояв біля витоків заснування цієї організації для літніх людей.

Гімн Академії пенсіонерів

*Летять роки, як лебеді у вирії,
Засріблює нам скроні снігопад,
А ми серця, захоплені і щирі,
Не закриваєм у полон кімнат.*

Приспів:

*Ми – Академія пенсіонерів,
До світу творчості відкрили двері,
Життєвим радощам серця відкрили,
А Біла Церква нам дарує крила.*

*Своя сльоза у кожного у долі,
Свої здобутки й клопоти свої,*

*Та спільних справ у нас тепер доволі,
Бентежать нас і мандри, й слов'ї.*

Приспів.

*До молодих ми горнемося душою,
Свій досвід їм вручаємо сповна.
Ми стали всі великою ріднею,
І юність повертає нам вона.*

Приспів:

*Ми – Академія пенсіонерів,
До світу творчості відкрили двері,
Життєвим радощам серця відкрили,
А фонд Єфименка дарує крила.*



Народний вокальний ансамбль «Співограй» дарує академістам веснянки у власному виконанні

З ЮВІЛЕЄМ, ШКОЛО!

8 січня 2014 р. срібний ювілей відзначала БЗШ №20, яка вже рік служить домішкою для клубу «Усмішка» Академії пенсіонерів. Із превеликим задоволенням на запрошення адміністрації навчального закладу відгукнулися члени клубу, заздалегідь підготувавши вітальний номер.

**Надія Яковенко,
координатор клубу «Усмішка»**

Від імені Благодійного фонду Костянтина Єфименка виступив Євгеній Сінчук, привітавши зі святом всіх присутніх, серед яких були вчителі, учні, батьки, ветерани праці та люди, пов'язані з діяльністю школи-ювілярки. Як підтвердження напрямку підтримки Фондом талановитої молоді, грамоти, одноразової стипендії та подарунки були вручені двом учням школи за високі здобутки в образотворчому мистецтві – Олені Левченко, 9-А клас, Владиславу Семенову, 6-А клас.

Дебютним та водночас успішним став виступ створеного на базі клубу «Усмішка» творчого вокального колективу. Презентовану ними

українську народну пісню «Друже, зелен луже», виконану акапельно, зал зустрів оваціями. Особливою родзинкою вечора був сольний виступ казахською мовою Таскіри Максюті - переможниці загальноакадемічного конкурсу «Мадам гармонія-2013». БЗШ №20 має свою особливість, що яскраво підкреслюється їхнім девізом: «ШКОЛА, ВІДКРИТА ДЛЯ ВСІХ». Коли завітаєш до неї, тебе зустрінуть посмішкою, ти відчуєш атмосферу, яка сприяє навчанню, праці та новим здобуткам. Тому не дивно, що тільки щирі слова вдячності колективу школи та особисто директору Олені Василівні Гурській лунали від членів клубу «Усмішка» з побажаннями добробуту, творчих злетів та успіхів у навчально-виховному процесі.



Куратор клубу «Усмішка» Євгеній Сінчук разом із учнями та педагогами БЗШ № 20